

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **J. M.**, zast. JUDr. Vladislavem Bílkem, advokátem se sídlem Čs. legií 143, Klatovy, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, **za účasti osoby zúčastněné na řízení**: H. J., o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2012, č. j. 57 A 58/2011 - 53,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 5. 2011, č. j. RR/1380/11, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Stod (dále jen „stavební úřad“) ze dne 29. 12. 2010, č. j. 2923/10/OV, kterým bylo žalobci dle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v tehdy účinném znění (dále jen „stavební zákon“), nařízeno odstranění stavby spočívající v „*oplocení na pozemku parc. č. 1074/6 podél stávající stodoly a podél části RD č.p. 32 na sousedním pozemku st. p. 100*“ v k. ú. Zemětice.

Rozhodnutím stavebního úřadu bylo žalobci rovněž uloženo nahradit náklady řízení paušální částkou 1000 Kč a byly stanoveny podmínky pro odstranění stavby.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji rozsudkem ze dne 31. 8. 2012, č. j. 57 A 58/2011 - 53, zamítl.

Krajský soud předně uvedl, že dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním. Nařídí vlastníku stavby její odstranění tak lze pouze tehdy, pokud je prokázáno, že stavba byla prováděna nebo provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním. Pokud žalobce brojil v žalobě proti zákonnosti napadeného rozhodnutí, bylo dle krajského soudu jeho povinností tvrdit a prokázat, že mu bylo nařízeno odstranění stavby, která nebyla prováděna nebo provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním.

Žalobce však nezpochybňoval, že stavbu plotu provedl bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. Uváděl pouze, že mu nemělo být nařízeno odstranění předmětné stavby, když ji realizoval „v dobré víře“, neboť sousední stavba (kůlna) hrozí zborcením a ohrožením pozemku žalobce, stejně jako jeho samotného a členů jeho rodiny. Podle názoru krajského soudu žádná z takto tvrzených skutečností nezabývá žalobce povinností provést stavbu toliko na základě rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem. I kdyby bylo tvrzení žalobce důvodné, stále by nebyl oprávněn bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu stavbu provést. Není tím tedy nijak zpochybněna správnost závěru správních orgánů o tom, že stavba byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem a řízení o odstranění stavby za této situace nemohlo být zakončeno jinak než vydáním rozhodnutí o jejím odstranění.

Jak krajský soud dále konstatoval, dospěl k obdobnému závěru také žalovaný, když v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že příslušný znalecký posudek, kterým chtěl žalobce prokázat havarijní stav sousední kůlny a na něž odkazoval až v rámci odvolacího řízení, není důležitý pro rozhodnutí o odstranění předmětné stavby. Bez ohledu na závěry tohoto posudku totiž stavba plotu znemožňuje, popř. značně ztěžuje opravu kůlny, jakož i části budovy č. p. 32, ke které zčásti přiléhá. Znalecký posudek tak směřoval k prokázání skutečnosti, která nebyla pro rozhodnutí věci, tj. pro posouzení otázky, zda jsou či nejsou splněny podmínky pro nařízení odstranění stavby, podstatná.

V daném ohledu bylo dle krajského soudu nerozhodné i to, zda stavební úřad porušil či neporušil § 132 odst. 1 stavebního zákona, tj. zda vykonával či nevykonával soustavný dozor nad zajišťováním ochrany veřejných zájmů, ochrany práv a oprávněných zájmů právnických a fyzických osob a nad plněním jejich povinností vyplývajících z tohoto zákona a právních předpisů vydaných k jeho provedení. I kdyby tomu tak bylo, nebyl by žalobce zbaven povinnosti provést stavbu toliko na základě rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem. Žalobce přitom ve správním ani soudním řízení netvrdil, že by mu něco objektivně bránilo v tom požádat o potřebné rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu před provedením stavby.

Krajský soud neshledal důvodným ani žalobní bod spočívající v tvrzení, dle něhož nebyl žalobce stavebním úřadem řádně informován o tom, za jakých podmínek může být stavba dodatečně povolena. Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

pokračování

13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 – 214, publikovaný pod č. 2235/2011 Sb. NSS, jakož i na obsah správního spisu, uvedl, že žalobce byl o možnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby, i o podmínkách, za jakých je to možné, poučen sdělením stavebního úřadu ze dne 4. 8. 2009, které bylo žalobci doručeno dne 6. 8. 2009. Žalobce, který byl takto ve smyslu § 129 odst. 3 stavebního zákona řádně poučen, svého práva požádat o dodatečné povolení stavby využil. Danou otázkou se nadto ve svém rozhodnutí žalovaný řádně zabýval.

Krajský soud rovněž neshledal důvodnou žalobní námitku, dle níž se žalovaný měl nedostatečně vypořádat s odvolací námitkou týkající se odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, proč není možné stavbu dodatečně povolit. Tuto námitku totiž žalovaný shledal důvodnou, avšak byl toho názoru, že dané pochybení nevede k závěru o nezákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu. Uvedl totiž, že se žalobci nejprve v rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2010, č. j. RR/205/10, kterým bylo zrušeno v pořadí první rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, a po té znovu žalobou napadeným rozhodnutím dostalo informace, z jakého důvodu není možné předmětnou stavbu dodatečně povolit. Bylo tomu tak proto, že stavba porušuje § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), neboť odstup předmětného oplocení od sousedních nemovitostí „*neumožní údržbu sousedních staveb*“. Krajský soud v návaznosti na to uvedl, že je-li stavba v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, nelze ji dodatečně povolit, jak vyplývá z § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona.

Krajský soud dodal, že neprovedl žalobcem navržené důkazy fotokopii správních rozhodnutí obou stupňů ani správními spisy žalovaného a stavebního úřadu, neboť žalobce tyto důkazy v žalobě navrhl k prokázání průběhu správního řízení, který nebyl mezi účastníky řízení sporný. Krajský soud rovněž neprovedl důkaz výsledkem znalce Ing. Františka Schejbala ani jeho znaleckým posudkem, neboť těmito důkazy měla být prokázána skutečnost, která není z hlediska posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí podstatná.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel uvedl, že krajský soud fakticky dospěl k závěru, že žádná ze stěžovatelem tvrzených skutečností o sousední bortící se kůlně nebyla způsobilá prokázat nezákonnost rozhodnutí žalovaného; i kdyby tvrzení stěžovatele byla důvodná, stále by nebyl oprávněn bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu stavbu provést. Dle krajského soudu tak řízení o odstranění stavby nemohlo být zakončeno jinak než vydáním rozhodnutí o jejím odstranění. Tím se krajský soud ztotožnil s názory správních orgánů, nevzal však v potaz právo stěžovatele na ochranu jeho práv a oprávněných zájmů.

Skutečnost, že stěžovatel objektivně stavební zákon porušil, představuje jen jeden aspekt problému. Ze závěrů krajského soudu lze totiž dovést, že i kdyby tvrzení stěžovatele o ohrožení životů v důsledku chátrání sousední kůlny bylo důvodné, neměl by právo bez stavebního úřadu cokoli učinit a musel by jen čekat na to, že kůlna spadne a ohrozí někoho na zdraví či životě. Stát tak fakticky chrání vlastníka rozpadající se kůlny, který neplní své povinnosti, oproti stěžovateli, který může jen vyčkávat budoucí újmu. Stěžovatel tak klade otázku, zda má povinnost se obrátit na správní orgány, když jeho soused neplní své zákonné (zejména občanskoprávní) povinnosti, nebo zda má právo se přiměřeným způsobem chránit a potenciálně škodě předejít, např. za přiměřeného užití § 6 tehdy účinného zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“). Dle stěžovatele se tudíž jedná o komplikovaný právní spor zasahující do oblastí práva veřejného i soukromého.

I když si stěžovatel uvědomuje, že porušil zákon, považuje rozhodnutí správních orgánů za nespravedlivá. Stavební úřad totiž po ohledání místa v roce 2009 nenařídil vlastníkovi kůlny ji odstranit či alespoň opravit. Ohrožení stěžovatele tak trvá až do současnosti. Dle stěžovatele tedy správní orgány ani krajský soud nevzaly v potaz základní zásady činnosti správních orgánů dle § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), nešetřily tedy jeho práv a oprávněných zájmů, nezasahovaly do nich jen v nezbytném rozsahu a nebraly ohled na veřejný zájem. Stěžovatel je přesvědčen, že veřejným zájmem není vést k plnění zákonných povinností jen jednoho vlastníka nemovitostí, který si kromě nynějšího excesu plní své povinnosti a zvelebují svůj dům a zahradu, na rozdíl od souseda, který své povinnosti hrubě zanedbává. Stěžovatel proto navrhl, aby zdejší soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že navrhuje její zamítnutí, neboť se ztotožňuje se závěry rozsudku krajského soudu. Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že žaloba stěžovatele směřovala proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo, ve spojení s rozhodnutím stavebního úřadu, dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stěžovateli nařízeno odstranění stavby „*prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním*“. Jak upozornil ve svém rozsudku již krajský soud, bylo v tomto smyslu povinností stěžovatele tvrdit a prokázat, že mu bylo nařízeno odstranění stavby, která nebyla prováděna nebo provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním. Na skutečnost, že předmětná stavba sice dle § 103 odst. 1 písm. d) bod 6. stavebního zákona nevyžadovala stavební povolení ani ohlášení, avšak dle § 79 odst. 3 tohoto zákona vyžadovala vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, byl stěžovatel upozorněn např. v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného.

Stěžovatel však ve správním ani v soudním řízení nezpochybňoval, že předmětnou stavbu provedl bez nezbytného rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. Argumentace, kterou stěžovatel předložil v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, v žalobě ke krajskému soudu i v nynější kasační stížnosti, tak nesměřuje k tvrzení a prokázání skutečností rozhodných dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy v řízení o odstranění stavby, které v dané věci pokračovalo po té, co proběhlo řízení dle § 129 odst. 2 stavebního zákona o dodatečném povolení stavby a co předmětná část oplocení stěžovatele postavená podél budov na sousedním pozemku nakonec nebyla v tomto řízení dodatečně povolena.

Ze správního spisu totiž vyplývá, že stavební úřad vydal rozhodnutí ze dne 15. 10. 2010, č. j. 2377/10/OV, o dodatečném povolení stavby (a souhlasu s jejím užíváním) v rozsahu oplocení pozemku na hranici s pozemkem parc. č. 1074/4, oplocení pozemku na hranici s pozemkem parc. č. 1077/3, vrata a kryté sezení. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne

pokračování

16. 11. 2010, aniž by se proti němu stěžovatel či jiný z účastníků řízení odvolal, a přípisem ze dne 26. 11. 2010, č. j. 2704/10/OV, stavební úřad oznámil, že pokračuje v řízení dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona o odstranění stavby. Byť stavební úřad, což mu vytkl i žalovaný, nevymezil rozsah stavby, která má být předmětem řízení, z podstaty věci bylo zřejmé, že se jednalo o zděné oplocení na pozemku parc. č. 1074/6 postavené podél sousedních budov na pozemku st. p. č. 100. Právě v tomto rozsahu bylo posléze rozhodnuto o odstranění stavby.

Na základě těchto skutečností neměly správní orgány jinou možnost než rozhodnout o odstranění stavby. Pokud by přihlížely k již uvedeným tvrzením stěžovatele, dopustily by se porušení zákona, neboť v řízení dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona mohou zohledňovat pouze to, zda se jedná o stavbu provedenou nebo prováděnou bez příslušného rozhodnutí nebo opatření, eventuálně v rozporu s ním. To ostatně ve svém rozhodnutí uvedl i žalovaný, který dodal, že k „dobré víře“ stěžovatele při provádění předmětné stavby by případně bylo možné přihlídnout při projednání přestupku a určení výše pokuty dle § 178 a § 179 stavebního zákona, nikoli však v řízení dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

Uvedené vymezení předmětu řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je potvrzováno i příslušnou odbornou literaturou: „*Zásadním důvodem pro vydání rozhodnutí o odstranění uvedených staveb je tedy podle úpravy dané stavebním zákonem skutečnost, že se v konkrétním případě jedná o stavbu „nepovolenou“, nikoli zjištění, že je stavba např. v rozporu s územně plánovací dokumentací nebo v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu. (...) Stavební úřad odstranění stavby provedené bez příslušného povolení vyžadovaného stavebním zákonem nebo v rozporu s ním nenařídí pouze v případě, že bude stavba dodatečně povolena v řízení o žádosti o dodatečné povolení.*“ (Kývalová, M. in Macháčková, J. a kol. Stavební zákon. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 652-653). „*V případě, že bude žádost o dodatečné povolení stavby pro nesplnění zákonných podmínek zamítnuta, stavební úřad bude po právní moci tohoto rozhodnutí pokračovat v řízení o odstranění stavby, které po provedení nezbytných procesních úkonů ukončí rozhodnutím, kterým odstranění stavby nařídí.*“ (tamtéž, s. 662)

Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje s názorem žalovaného a krajského soudu, že výslech znalce, resp. znalecký posudek, který měl dokumentovat havarijní stav sousední kůlny, nemohl vést k prokázání skutečností, které jsou z hlediska posouzení zákonnosti rozhodnutí správních orgánů ve věci odstranění stavby podstatné. V podrobnostech lze odkázat na rozhodnutí žalovaného a krajského soudu.

Pokud tedy stěžovatel argumentuje svojí tvrzenou dobrou vírou, svými oprávněnými zájmy, újmou, která mu případně hrozí v důsledku zřícení kůlny, údajným neplněním povinností majiteli sousedních nemovitostí či nečinností stavebního úřadu ve smyslu § 132 stavebního zákona, zjevně tím míří mimo „výseč“ relevantních argumentů, které mu umožňují uplatnit § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Nelze tak správním orgánům, resp. krajskému soudu vytýkat, že tyto argumenty nepovažovaly za rozhodné, popř. se jimi podrobně nezabývaly. Pouze pro úplnost tak Nejvyšší správní soud dodává následující:

Případné neplnění povinností stavebního úřadu dle § 132 stavebního zákona neopravňuje vlastníka sousední nemovitosti ke zřizování staveb bez potřebného rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, zejména ne takových, které jsou v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu; v tomto případě se jednalo o nedodržení požadavku dle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. na vzájemný odstup staveb, který musí „*umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti*“. Za takové situace, kdy nebyly splněny obecné požadavky na výstavbu, ostatně nebylo možné ani vydat rozhodnutí o dodatečném povolení stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 58/2013 – 35, www.nssoud.cz). Rovněž není zřejmé, proč stěžovatel stavbu zřídil nejen

podél kůlny, která jej měla dle jeho tvrzení ohrožovat, ale zčásti též podél rodinného domu, u kterého ani on sám nikdy netvrdil špatný technický stav; stavbou plotu byla znemožněna údržba rovněž této nemovitosti, u které zjevně žádná újma pozemku, životu či zdraví stěžovatele nehrozila.

V případě nevyhovujícího technického stavu sousední nemovitosti byly stěžovateli kromě veřejnoprávních nástrojů (např. podnět stavebnímu úřadu k provedení činností dle § 132 stavebního zákona) k dispozici rovněž nástroje soukromoprávní (např. „sousedská“ žaloba dle § 127 občanského zákoníku). Stěžovatel však přistoupil přímo k provedení stavby bez potřebného územního souhlasu nebo územního rozhodnutí, aniž by těchto procesních nástrojů využil. Pokud se stěžovatel dovolává případné aplikace § 6 občanského zákoníku, je nad rámec uvedeného možné dodat, že dle názoru zdejšího soudu nelze ve smyslu tohoto ustanovení za „přiměřený způsob“ odvrácení tvrzeného neoprávněného zásahu považovat zřizování staveb (v rozporu se stavebním zákonem) bez potřebného rozhodnutí či opatření stavebního úřadu, zejména za situace, kdy tato stavba sama nesplňuje obecné požadavky na výstavbu a kdy ani bezprostřední ohrožení nemovitostí stěžovatele, či dokonce života a zdraví stěžovatele či dalších osob sousední stavbou, i přes její nepříznivý technický stav, z průběhu správního řízení nevyplývalo.

Stěžovatel se v kasační stížnosti rovněž dovolával aplikace základních zásad činnosti správních orgánů dle § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Správní orgány ani krajský soud však neměly v rámci mezí určených § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona povinnost ani možnost předmětná ustanovení aplikovat tak, jak se toho stěžovatel domáhá. Pokud jde totiž o jeho tvrzenou dobrou víru, nelze tento pojem vykládat tak, jak to činí stěžovatel; dobrá víra (a s tím spojená ochrana nabytých práv a oprávněných zájmů) dle § 2 odst. 3 správního řádu se totiž nezakládá na neznalosti zákona, ale „*souvisí zejména s principem presumpce správnosti veřejnoprávních aktů, v případě správního řádu tedy jak rozhodnutí, tak i ostatních úkonů správních orgánů, které jsou výsledkem postupů dle správního řádu*“; týká se tedy zejména otázky uplatnění mimořádných opravných prostředků a nepřipustnosti retroaktivity právních předpisů (blíže viz Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. Vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 94 a násl.). Stěžovateli však žádné rozhodnutí či obdobný akt orgánu veřejné moci (popř. právní předpis), ze kterých by mohl odvozovat svou dobrou víru, nesvědčily.

Pouze pro úplnost pak zdejší soud dodává, že v tomto smyslu se stěžovatel nemohl domáhat ani zásahu správních orgánů „v nezbytném rozsahu“; princip proporcionality však byl z širšího hlediska naplněn tím, že stěžovateli byla dodatečně povolena stavba v rozsahu, ve kterém splňovala požadavky § 129 odst. 2 stavebního zákona, a naopak bylo rozhodnuto pouze o odstranění té části stavby realizované bez potřebného rozhodnutí či opatření stavebního úřadu, která požadavky příslušných ustanovení stavebního zákona a prováděcích předpisů nesplňovala. Veřejný zájem pak nelze spatřovat v tom, že je umožňována existence staveb postavených bez příslušného rozhodnutí či opatření stavebního úřadu, které nesplňují obecné požadavky na výstavbu (k otázce významu veřejného zájmu v případě rozhodování o dodatečném povolení stavby lze opět odkázat např. na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 58/2013 – 35).

Ze všech uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne,

pokračování

že mu žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Osobě zúčastněné na řízení neuložil soud žádné povinnosti, za něž by jí příslušela náhrada nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 13. února 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu